

νοῦν; Όλα, όλα θά ριχτοῦν στή λάσπη, στό σκοτάδι, στή λησμονησιά, καί τὸ Ρωμαϊκό σιγά, σιγά θά λυώσῃ, θά σθυστῇ, θά μαραθῇ, θά χτικιάσῃ. Ξοδεύετε τόσα καί τόσα ἑκατομμύρια τὸ χρόνο γιὰ τὸ Στρατό καί στρατό δὲν ἔχετε. Τουλᾶχιστο φτιάστε στρατιῶτες καλοὺς πρῶτα. Θέλετε Ναυτικό καλό; Φτιάστε πρῶτα καλοὺς ναῦτες. Τί τὰ θέλετε τὰ καινούργια ντουφέκια, τὰ καινούργια κανόνια, τί θέλετε τὰ καινούργια θωρηκτά; Βάλτε τὴ σκέψη σας καί τὴν προσοχή σας στό Λαό. Αὐτός θά φέρῃ τὴν Εὐτυχία στό ἔθνος, αὐτός θά φέρῃ τὸν πλοῦτο, αὐτός θά φέρῃ τίς Νίκες. Τοῦτο τὸ εἶδαμε στήν παλιά ἐποχή, τοῦτο τὸ εἶδαμε στὸν Γαλλογερμανικό πόλεμο καί τώρα στὸν Γιαπωνέζικο. Οἱ λαϊκές τάξεις ἀνεβάζουν καί κατεβάζουν τὰ Βασίλεια καί τὰ ἔθνη. Ἀναπτύξτε καί μορφώσατε λοιπόν, ὅπως πρέπει, πρῶτα, πρῶτα, αὐτές.

Εἶνε καιρὸς καί ἤλθε ἡ ὥρα ὁ Βασίλειός μας, ὁ καλὸς μας καί ἐξυπνός Βασίλειός νὰ πῇ καί νὰ φωνάξῃ: «Ἀφῆστε σ' Ἑμένα τὴ λαϊκὴ Ἐκπαίδευση. Θέλω Ἐγὼ νὰ μορφώσω καί νὰ ξευγενίσω τὸ Λαό μου μὲ ἀληθινούς Δασκάλους καί μὲ γερό πρακτικὸ Ἐκπαιδευτικὸ σύστημα. Γιατί ὁ Λαός μου εἶναι ἡ δύναμη τῆς φαμιλιάς μου, γιατί ἡ δύναμη καί ἡ ἀγάπη τοῦ Λαοῦ μου εἶναι ἡ ζωὴ μου καί ἡ δύναμή μου». Εἶνε ὥρα, Καλέ μου, Βασίλειά, ν' ἀκουστῇ στό Ρωμαϊκό αὐτὴ ἡ Εὐλογημένη Φωνή. (*)

ΚΑΠΙΟΣ

Στὸ ἄλλο ὄφλλο: Νέα Ζωή. — Καινούργιο Φῶς. — Δευτεριά κι' Ἀνάσταση.

(*) Γιὰ τὰ σχολεῖα τῶν κοριτσιῶν θεωροῦμε περιττὸ κατὶ νὰ γράψουμε, ἀφοῦ ὁ λαὸς τὰ σχολεῖα τῶν κοριτσιῶν τῆς ἐσχῆς παύσαντα: καί μονάχα τὰ κορίτσια στὶς πόλεις θά μπορούνε νὰ μαθαίνουν γράμματα! ἔτσι ἡ βυζάστρα τῶν λαϊκῶν τάξεων τῆς ἐσχῆς θά μένῃ πάντα ἀγράμματη, ἀπαίδευτη καί βυθισμένη στό σκοτάδι.

ΦΥΛΛΑ ΜΥΡΤΙΑΣ

Μυρίζεις τὸ κορμάκι σου ὡσὰν τὸ γιαουμάκι...
νὰ τῆχα νὰ τὰ χελάζω μετὰ τὸ πονκαμισάκι.

Ἀνάθεμα τὴν ἐμορφιά π' ἐνίκη δὲ γυνεὴν,
βρυσούλα πὰ στὴν ἔορμη ποῦ γρήγορα στερεύει.

Σὰ λεμονίτσα φουντωτή, ποῦ στὸν ἀέρα γέρνει,
λυγίζει τὸ κορμάκι σου καί τὰ μυαλά μου πέρνει.

τί ἔχεις. Εἶσαι τρισεύχνη στὸ σπιτάκι σου ἐτοῦτο, μετὰ τὴν ἀνάμνησίν σου, τ' ἀδερφάκια σου, τὸ γέρο πατέρα σου, ποῦ εἰσάστε ἔτσι μιὰ χαρά...

— Ναὶ δὲν τάρνιέμαι...

— Τί ἄλλο θέλεις;

— Τίποτα... Εἶπες κοιτάζοντας κατὰ τὰ βάθια τοῦ ὀρίζοντα, σὰ νὰ ζήταγες ἐκεῖ νὰ διαβάσῃς κατὶ. Τίποτα, ξακολοῦθησες, καί τὰ πάντα! Τάχα τί ἔχω; Κάθε ποῦ ὀνειρεύτηκα μοῦ φεύγει, τὸ κάθε ποῦ πόθησα δὲ θά σταθῇ. Πανταίχεις πῶς θά ἦταν εὐκολο νὰ ζῶ, ἂν δὲν κάτεχα καί τὴν παιδιᾶστικὴ χαρά, ποῦ γὼ τὴν κάνω κ' ἔρχεται, ποῦ γὼ τὴ φτιάνω ἔτσι στὸν ἑαυτό μου; Εἶνε καί τοῦτο μιὰ βασιλεία τῆς ζωῆς ποῦ ἐξήσαμε παιδάκια, καί σὰν οὐλα τ' ἄλλα μοῦ φύγαν, κρατᾶω τὰ γέλια μου καί τὸ τραγοῦδι μου... καί τὴ χαρά μου ὅπως ἦταν. Γιὰ τοῦτο θλίβουμαι, καί γιὰ τοῦτο ἐπῆρα πάντα τὸ παράπονο στὰ χεῖλια περισσότερο. Καί γιὰ τοῦτο σὰν μιλῶ ἔχω θλιμμένη τὴν ὄψη πάντα. Ἔτσι λέω... Πῶς σοῦ φαίνεται;

Ἐμιλοῦσες ἔτσι ἀργά, μὲ σκεμμένη τὴν ὄψη, καί τὰ χεῖλια σου ἄφηναν τίς λέξεις περίλυπες πάντα νὰ φεύγουν κάτου ἀπὸ τὴν ταρατῆα, καί νὰ πέφτουν στὸν κῆπο ποῦ ἀνάσαινε τώρα βαθεῖα, ἀπὸ τῶ δέντρων τὴν ἄχνα, τῆς μισοπεθραμένης γλώσσας τους.

Ζηλεύω τὸ σεντόνι σου! ξενόχτισα στὴ στράτα καί μόνο του ἀγκάλιαζε τὰ κἄλλη σου τ' ἀφράτα.

Καί τὰ στεράκια τὰ μισῶ, ποῦ μὲ θεωροῦν μὲ φτόνο τὴν ὥρα ποῦ περῆσανα στὸ πλάγι σου ζυγώνω.

Jud s Errant

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΜΥΑΛΟ ΠΡΑΧΤΙΚΟ!

— «Ἀκουσε, θέλω νὰ ζητήσω τὴ γνώμη σου γιὰ κατὶ πᾶμε κάπου ποῦ νὰ βρεθοῦμε μονάχοι», κ' ἐστηρίχτηκε στὸ μπράτσο του.

Γύρω τῆς ζωῆς, χορὸς, μουσική. Τὸ σαλόνι ἔστραφτε ἀπὸ τὰ φῶτα, τὰ νειάτα καί τὰ ὁμορφα ζευγαράκια, ποῦ ἀκούραστα χόρευαν, ἐνῶ ἔφτανε τὸ βλέμμα τους μονάχα, γιὰ νὰ νοιώσῃς τὴν ἐσωτερικὴ τῆς ψυχῆς τους εὐχαρίστηση. Ὅ,τι καλῆτερο σὲ πλοῦτο, θέση κοινωνικὴ, ὁμορφιά, εἶχε ἡ Κέρκυρα, ἀνταμώθηκε καίνο τὸ βράδυ σ' ἀρχοντικὸ παλάτι, ποῦ φιλόξενα δεχόντανε τοὺς καλεσμένους του, προσπαθώντας νὰ τοὺς διασκεδάσῃ ὅσο τὸ δυνατό περισσότερο καί καλῆτερα. Κεῖνη, ντυμένη μ' ἓνα φόρεμα θαλασσί, ποῦ ταίριαζε μὲ τὸ ξανθὸ χρῶμα τῶν μαλλιών της, τὰ πρασινογάλανα μάτια της καί τὴν ἀσπράδα τοῦ λαιμοῦ της—μιὰ γὰζα λεπτὴ σὰ μαγνάδι—εἰδείχε ποῦ πολλὴ ὥρα στὸν καθρέφτη σπούδαζε καί τὸ ντύσιμο καί τὴ χτενισιά της. Χαριτωμένο πλασματάκι, μὲ τὸ βλέμμα γιομάτο ζωὴ κ' ἐξυπνάδα. Κεῖνος ὅχι τόσο ἄσκημος στὴ μορφή, ὅσο στὸ κορμί, ποῦ τὰ κινήματά του, χωριστὰ ἀπὸ τὴν ἐκφραση τῆς ματιᾶς του, φανέρωναν τὴ φυσικὴ του δειλία. Τὴ στιγμή ὅμως ποῦ τὸ γαντιοφορεμένο χέρι τῆς νέας ἀκκοῦμπησε στὸ μπράτσο του, ἡ ματιὰ του γεῖνθηκε σκεδὸν ὁμορφὴ: τόσο γλυκεῖα καί παθητικὰ εἶχε γένη.

— «Τὸ ξέρεις, Ἑλλη, ποῦ εἶμαι πάντα πρόθυμος σ' ὅ,τι μὲ θέλεις: αὐτὸ ἴσα, ἴσα εἶναι ἡ χαρά μου».

— «Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου γιὰ τὴ φιλία σου, ὅπως ἐλπίζω, πῶς εἶσαι καί σὺ θετικός γιὰ τὴ δική μου. Ξέρεις πόσο ἐχτιμῶ τὸ χαρὰχτήρα καί τὰ αἰσθήματά σου».

Λέγοντας αὐτὰ χαμογέλασε, σήκωσε μὲ γλυ-

Καί οἱ ἀκρογιαλιές ἐσάλευν τοὺς ἀφρούς σὰν ἄστρους γλάρους ποῦ σπαρτάριζαν πληγωμένοι στὰ μαῦρα βράχια. Κάποια σύννεφα ἐφεύγαν κατὰ τὴ δύση ροδισμένα στὴν ἀρχή, ὕστερα χαλκοτριανταφυλλιά, καί στὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντα ὡσὰν τὴ σκουριά τοῦ σιδήρου ἀπὸ τῆς θάλασσας τὴν ἄρμη. Τὸ δειλινὸ ἱσταμάτησε στὰ μισόφωτα γύρω στοὺς ἐλαιῶνες, καί πέρα στὸ νησάκι ἐπέρασε τὸ κοράκι ποῦ ἔβλεπα τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὸ παράθυρό μου. Τόση θλίψη, τόση θλίψη πάλι μὲ βούρκωνε. Ἀθέλητα σιγάσαμε. Κάτι ἤθελα νὰ σοῦ εἰπῶ, καί ἐνοιωθᾶ πῶς καί σὺ τὸ ἴδιο πᾶσιζες νὰ κάμῃς, μὰ σταματήσαμε ἐκεῖ, στὴ δύση, στὰ βασιλέματα τ' οὐρανοῦ, ποῦ χαλνοῦσε ὁ πανώριος κόσμος.

Ἀσυναίσθητα τὰ χεῖριά μας ἀγγίζανε ἀκουμπισμένα στὴν ἄκρη τῆς ταρατῆας, καί τὰ δάχτυλά σου ἔρθανε καί σφίχτηκαν ἀπὸ τὰ δικά μου. Ἀναστενάξεις βαθεῖα μὰζὶ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ ἀέρα ἀπὸ τὰ δέντρα. Καί εἶπες.—Τί ὁμορφα! Τόσο σιγαλά, τόσο βουβά, σὰ νὰ μὴ τ' ἀκούσω, σὰ νὰ φοβόσουνε μὴ λυθοῦνε τὰ χεῖριά μας, ἢ νὰ μὴ σθῶσῃ τὸ ὄραμά μας.

— Καλησπέρα σας! εἶπε μιὰ φωνὴ δειλιασμένη κι' ἀδύνατη πίσωθὲ μας.

— Ἀ! φώναξες ἐσὺ ξαφνιασμένη, καί γυρίζον-

κάδα τὰ μάτια της καί τὸν κοίταξε. Κεῖνος δὲ μπόρεσε ν' ἀντικρύσῃ γιὰ πολὺ τὴ ματιὰ της: θά πρόδωκε ἓνα μυστικὸ του. Εἶχαν τόση μαγεία τὰ μάτια της, ποῦ τὸν ἀνάγκασαν νὰ κοιτάξῃ ἄλλου.

— «Θέλεις νὰ μείνουμε δῶ; μπορούμε νὰ μιλήσουμε' ἐλευτέρα, χωρὶς νὰ τραβηχτοῦμε πολὺ ἀπὸ τὸν κόσμο» τῆς εἶπε, δείχνοντάς της ἓνα μικρὸ σαλονάκι, ποῦ ἓνας τοίχος τὸ χώριζε ἀπὸ τὴ σάλα τοῦ χοροῦ.

Ἀφοῦ κοίταξε γύρω της, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, πῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο, ὅπου στηρίχτηκε μὲ τὸ σῶμα, φροντίζοντας μὲ τὴ στάση της νὰ γένεται πειὸ χαριτωμένη καί νὰ φαίνεται ἡ ὁμορφιά της σ' ὅλη της τὴ δύναμη.

— «Εἶσαι περίεργος νὰ μάθῃς, τί θὰ σοῦ πῶ:»

— «Πολύ, γιατί ἐνδιαφέρομαι γιὰ σένα, καί γιὰ ὅ,τι, φυσικά, σοῦ συμβαίνει. Ἄς εἶναι καί κατὶ τιποτένιο».

— «Τώρα ὅμως πρόκειται γιὰ κατὶ πολὺ σοβαρό».

— «Σοβαρό; μὲ τρομάζεις».

— «Ναί, σοβαρό. παντρεύομαι».

Κεῖνος ἄχνισε.

— «Παντρεύεσαι; κ' ἡ φωνὴ του ἔτρεψε, μ' ὅλο ποῦ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμῃ σταθερὴ. Δὲν ἤθελε περισσότερο κείνη, γιὰ νὰ νοιώσῃ, πῶς ἦταν ἡ νικητριά στὴ μάχη, ποῦ εἶχε ἀρχινήσει: νικητριά τῆς καρδίας καί τῆς ζωῆς του ὀλακαίρης».

— «Τώρα θὰ σοῦ πῶ ὅλα. Σήμερα τὸ πρῶτ' ἤλθε σπῆτι ὁ Λεάντρος. Θυμᾶσαι ποῦ κάποτε μ' εἶχες ρωτήσει ἂν μοῦ κάμῃ κόρτε; Τὸν εἶχες νοιώσῃ, ἀλλὰ δὲν ἤθελε καί πολὺ, ἦσαν τόσο φανερό! Ἡ μαμά ἔλειπε κι αὐτός ὁ βλάκας ἡ Μαρία τοῦ εἶπε νὰ περάσῃ στὴ σάλα. Τί νὰ κάμω! Ὑποχρεώθηκα, ἤθελα δὲν ἤθελα νὰ τὸν δεχτώ. Τ' ἄλλα τὰ νοιώθεις καί μόνος σου, χωρὶς νὰ σ' τὰ πῶ. Μὲ ρώτησε, ἂν τοῦ δίνω τὴν ἄδεια νὰ μὲ ζητήσῃ στὸν πατέρα».

— «Καί τί τοῦ ἀποκρίθηκες;»

— «Τί ἄλλο ἤθελες νὰ τοῦ πῶ, παρὰ πῶς μοῦ χρειάζεται καιρὸς γιὰ νὰ σκεφτώ; Γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα θέλω τὴ γνώμη σου. Τὸ Λεάντρο δὲν τὸν ἀγαπῶ—καί λέγοντας αὐτὸ ξανακάρφωσε τὰ μάτια της στὰ δικά του—ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω προίκα κ' ἐκεῖνος καί πλοῦσιος εἶναι καί μίλλον λαμπρό ἔχει. Γιὰ κορίτσι χωρὶς πεντάρα καί μαθημένο. ὅπως εἶμαι γῶ, εἶναι μιὰ τύχη ἀνέλπιστη, μπορῶ νὰ τὴν δώζω; Ἀν τουλάχιστο ἐχτιμοῦσα τὸ χαρὰχτήρα του, ἀλλὰ τὸν

τας εἶδαμε τὸ Γιάννη νὰ χαμηλώνῃ τὰ μάτια κάτω, μὲ λουλούδια σωρὸ στὰ χεῖριά του κρατῶντας. Τὰ μαῦρα τοῦ μάτια καρφώθηκαν ὕστερα ἀπάνω μου, καί μοῦ εἶπε:

— Καλωσορίσατε, κύρ Ἀντρέα.

— Γεῖά σου Γιάννη. τί γίνεσαι Γιάννη; καλὰ εἶσαι;

— Καλὰ, εὐχαριστῶ. Καί σὲ κοίταξε δίνοντάς σου τὰ λουλούδια, μὲ τὰ μαῦρα τοῦ μάτια βουρκωμένα. Ἐνα μικρὸ χαμόγελο τοῦ σφιγγε τὰ χεῖλια σὲ ἐκφραση κάποιου πόνου. Στάθηκε λίγο, τοῦ εἶπες τὰ εὐχαριστῶ σου, καί σηκώνοντας πάλι σὲ μένα τὰ μάτια του, ποῦ ἔλαμπαν τώρα μὲ λυωμένα μέσα δάκρυα

— Θὰ μείνουμε τώρα δῶ, κύρ Ἀντρέα;

— Ναί, Γιάννη. Νὰ μᾶς φέρνῃς λουλούδια.

— Δὲν ἔχει γῶρα ἀγγιρόδοτα, εἶπε καί κοίταξε κατὰ τὰ βασιλέματα. Κ' ὕστερα πρόσθεσε:

— Μὰ ἓνα τέτοιο βράδυ πῆγαμ... Καλὴ νύχτα σας!.. Κ' ἔφυγε τρεχάτος, ἀλαφιασμένος, σ' ἀλαφρύ τοῦ ξυπόλυτα ποδία. Τ' ἔκοπα καί μερδεμένα μαῦρα τοῦ μαλλιά σάλευν πίσω του, καί ὁ σβέρκος του ἀπὸ τὴν ἄρμη καί τὸν ἥλιο ἦταν σὰν ἀπὸ βαμμένο χάλκωμα. Εἶχε μιὰ τέτοια θλίψη τὸ πέρασμά του ἐκεῖ. εἶχε μιὰ τέτοια θλίψη. Ὑστερα